

[Marianne Jelved]

ling med forslagsstillerne til dagsordenen. Jeg fik en orientering af fru Grete Schødt's forleden dag om, at nu så dagsordenen sådan og sådan ud, og jeg tror naivt, at det er, fordi Det Radikale Venstre nu inviteres til forhandling om den pågældende dagsorden. Man fik den klare besked, at der var ingen grund til at spille tid – der blev ikke brugt ordene spille tid – der var ingen grund til forhandling, for der var jo et flertal.

Se, det håber jeg er en meget enkeltstående foreteelse, for sådan plejer vi dog ikke at forhandle om tingene herinde, specielt ikke, når det er et ønske om at følge en ældrepolitik op, som der har været bred enighed om. Så jeg beklager meget, at vi ikke har haft mulighed for at få nogen som helst form for indflydelse på den dagsorden, vi nu skal tage stilling til. Det kunne jo også være, at man ved enkelte småændringer af redaktionel karakter kunne have fået Det Radikale Venstre med som forslagsstiller, men det har man ikke ønsket. Det tager jeg så til efterretning.

Det betyder, at jeg efter nøje gennemlæsning af det, jeg står med, som i øvrigt er ændret, siden jeg fik det til orientering, må sige, at jeg betragter dagsordenen som udtryk for en fastholdelse af den brede enighed, der var bag ældrepolitikken fra 1987. Den omhandler en lang række af de samme emner. Jeg skal nøjes med at sige, at ud fra den betragtning, at det er en understregning af, at den ældrepolitik skal gennemføres sådan, som det var hensigten dengang, kan vi stemme for den. Men jeg vil sige om brugen af plejehjemsplads som ord, at jeg forstår det på den måde, at det er de plejehjemspladser, som man kan bygge i dag med den gældende lovgivning.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Når vi har fået denne debat i dag, som vi også har bedt om at få specielt om boliglovgivningen og om plejehjemspladser, er det, fordi der i den sidste tid er sket det, at der er kommet stærke klager fra alle dele af landet. Jeg brugte en hel del tid i aftes på at læse de mange henvendelser, der er kommet, og de mange kronikker og indlæg, der er fra forskellige dele af landet. Det var faktisk ikke en ret god aftenlæsning eller godt at falde i søvn på.

Det er helt klart, at der er problemer, og jeg vil gerne understrege, at det er ikke enkelttil-

fælde. Jeg ved, at ministeren og visse partier hele tiden siger, at det kun er enkelttilfælde, og at vi ikke kan bygge på enkelttilfælde. Men det drejer sig om forskellige mennesker i forskellige dele af landet, som er i en ulykkelig situation. Derfor bliver vi nødt til at handle, og denne debat har også vist, at der er et bredt flertal for, at der skal ske noget, og det kan også siges fra alle partier. Så må vi håbe, at vi kan blive enige om, hvad det er, der skal ske.

Hvis vi lever længe nok hver især, kan vi komme i den situation, at vi bliver så affældige og skrøbelige, at vi ikke længere kan tage vare på os selv. Når man spørger raske ældre eller yngre om, hvordan de vil tilbringe deres alderdom, siger de, at det selvfølgelig skal være i eget hjem. Det viser undersøgelser også. Men hvis man spørger de samme mennesker den dag, de ikke længere er i stand til at bevæge sig uden for hjemmet, er sengeliggende og overladt til sig selv: Hvilken boligform ønsker du nu?, så vil der i høj grad blive tale om plejehjem eller en plejehjemslignende plads. Derfor står de to undersøgelser ikke imod hinanden. Det afhænger af, hvem man er. Vi har jo længe talt om at være i eget hjem længst muligt, og det er da også meget rigtigt og smukt, men det kræver noget, som det også er kommet helt rigtigt og klart frem i dag. Det kræver, at der er den nødvendige hjælp.

Det er ikke spor morsomt, at der kommer en eller anden person ind i ens hjem og fortæller, enten det er fru Hansen eller hr. Petersen, at du er jo faktisk godt i stand til at gøre en hel masse selv, og du skal leve op til en hel masse forventninger, for nu skal vi være selvhjulpne og aktive. Det skal vi også, så længe vi kan, men der kommer altså et tidspunkt, hvor det at være aktiv faktisk gør ondt i knæene, når man skal bøje sig ned og vaske gulv, hvor det er umuligt at komme derned og man slet ikke kan komme op igen. »Jamen lige lidt træning, fru Hansen, så klarer du da sagtens det.« Det er simpelt hen uværdigt.

Vi skal selvfølgelig hjælpe ældre til at være så selvhjulpne, som de overhovedet kan være, men vi må også erkende, at der er noget, vi ikke kan gøre, og hvor man bedrøveligt fortæller en person, at det kan man godt. Det er nødvendigt, at vi virkelig giver den hjælp, der er nødvendig for at være i eget hjem, ellers er det en illusion.